8 Οκτωβρίου 2015

Η καρδιά που είναι έτοιμη για το Θεό

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Νικόλαος (Βελιμίροβιτς) Επίσκοπος Αχρίδος / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

«Ετοίμη η καρδία μου, ο Θεός, ετοίμη η καρδία μου (Ψαλμ. 56, 8)

Αδελφοί μου, είναι μακάριος όποιος μπο-ρεί να πει αυτά τα λόγια στον Κύριό Του! Μακάριος, εκείνος που η καρδιά του είναι εντελώς έτοιμη, να ακολουθήσει το θέλημα του Θεού!

Τί σημαίνει η ετοιμότητα της καρδιάς του ανθρώπου; Ν' ακολουθεί με χαρά το θέλημα του Θεού και να μην έχει εσωτερική σύγκρουση σε σχέση με δικές του σκέψεις και επιθυμίες.

Ο μετανοημένος βασιλιάς Δαβίδ, αρχικώς, είχε ακολουθήσει τις δικές του αμαρτωλές επιθυμίες και σκέψεις· γι' αυτό ήταν σαν καράβι ακυβέρνητο μέσα σε φουρτουνιασμένη θάλασσα. Όταν όμως συνειδητοποίησε ότι η θύελλα θα τον έπνιγε στο τέλος, στράφηκε με μεγάλη μετάνοια και θερμά δάκρυα προς τον Θεό και, ακριβώς τότε, έστρεψε το καράβι της ζωής του ολοκληρωτικά προς το θέλημα του Θεού. «Ετοίμη η καρδία μου, ο Θεός, ετοίμη ή καρδία μου!» αναφώνησε με απέραντη ειρήνη στην ψυχή του, διότι γνώριζε ότι είχε παραδώσει το καράβι του στα χέρια του τέλειου Κυβερνήτη. Η θύελλα μαινόταν ακόμη, οι

άνε-μοι και τα κύματα τον έδερναν με μανία· εκείνος όμως δεν φοβόταν, πεπεισμένος ότι τίποτα δεν μπορούσε να του συντρίψει το καράβι της ζωής του και ότι το καράβι του θα έπλεε σύντομα με ασφάλεια σε λιμάνι εύδιο.

«Έτοιμη καρδία» σημαίνει: καρδιά καθαρή από την υπερηφάνεια, ταπεινωμένη μπροστά στη μεγαλειώδη δύναμη και σοφία του Θεού.

«Έτοιμη καρδία» σημαίνει καρδιά που έχει αδειάσει απ’ όλες τις κοσμικές επιθυμίες και αυταπάτες και είναι στραμμένη μόνο προς τον Θεό και στην αγάπη προς Αυτόν. «Έτοιμη καρδία» σημαίνει καρδιά θεραπευμένη από κάθε ανησυχία, φόβο και βιο-τική μέριμνα, καθησυχασμένη και ενδυναμωμένη από την παρουσία της χάριτος του Θεού.

«Θα σε δοξολογήσω ψάλλοντάς σου ύμνους με όλη μου την ψυχή» (Ψαλμ. 56, 8), συνεχίζει ο ψαλμωδός. Εδώ φαίνεται ότι η καρδιά του είναι αληθινά έτοιμη, διότι δεν καυχιέται για τη βασιλική δόξα του, αλλά την αποδίδει στον Θεό. Ταπεινώθηκε, ενώπιον του Θεού σαν να ήταν ένα τίποτα και τώρα μοναδική του απόλαυση είναι να μεγαλύνει και να δοξάζει ακατάπαυστα τον Θεό.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ο Πρόλογος της Αχρίδος, Οκτώβριος, εκδ. Άθως, σ. 304-305)